

2. Стъкленият град

Когато Дороти дойде в съзнание, те все още падаха, но не толкова бързо. Гюрукът на двуколката улавяше въздуха като парашут или чадър, издут от вятъра, и ги задържаше, така че те се носеха надолу внимателно. Най-лошото беше ужасът им, че ще достигнат дъното на тази огромна пукнатина в земята, както и естественият им страх, че можеха да загинат всеки момент. Грохот след грохот отекваше далеч над тях, когато земята се събра отново, където се беше разделила, и камъни и буци пръст трополяха от всички страни около тях. Не ги виждаха, но ги усещаха, когато падаха върху покрива на двуколката, а Джим изпищя почти като човешко същество, когато един камък го застигна и го удари по мършавото тяло. Те всъщност не нараниха бедния кон, защото всичко падаше заедно. Само камъните и буците падаха по-бързо, защото двуколката и конят се задържаха от налягането на въздуха, така че ужасеното животно беше по-скоро уплашено, отколкото наранено.

Колко дълго продължи това състояние Дороти не можеше дори да си представи, толкова беше объркана. Но постепенно, докато се вглеждаше с туптящо сърце напред в черната пропаст, започна смътно да различава силуета на Джим – главата му беше изправена, ушите му щръкнали, а дългите му крака бяха разперени във всички посоки, докато падаше през пространството. Когато извърна глава, установи, че вижда момчето до себе си да седи също като нея тихо и неподвижно. Дороти въздъхна и задиша по-леко. Започна да осъзнава, че не я чака смърт, а че просто е започнало ново приключение, което обещаваше да бъде също толкова чудато и необичайно като предишните.

С тази мисъл момичето се окуражи и надвеси глава от двуколката, за да види откъде идваше странната светлина. Далече под себе си тя видя да висят във въздуха шест огромни светещи кълба. Средното и най-голямото беше бяло и ѝ напомняше за слънцето. Около него, като пет лъча на звезда, бяха наредени останалите пет поразителни кълба: розово, лилаво, жълто, синьо и оранжево. Тази великолепна група от цветни слънца изпращаше лъчите си във всички посоки и докато конят и двуколката с Дороти и Зеб се спускаха постоянно надолу и стигнаха близо до светлините, лъчите започнаха да приемат всички нежни цветове на дъгата, ставаха все по-ясни и по-ясни, докато цялото пространство бе ярко осветено.

Дороти беше твърде замаяна, за да говори много, но видя как едното ухо на Джим стана лилаво, а другото розово и се чудеше дали опашката му е жълта, а тялото му е на сини и оранжеви райета като на зебра. След това погледна към Зеб, чието лице беше синьо, а косата розова, и леко се засмя, но малко нервно.

– Не е ли забавно? – попита тя.

Момчето беше изплашено и очите му бяха ококорени. Дороти имаше една зелена ивица в средата на лицето си, където синята и жълтата светлина се събираха, и нейният вид допълваше неговият страх.

– Н-н-не... в-виждам н-нищо... забавно! – заекна той.

Точно тогава двуколката се наклони на едната си страна, конят също. Но те продължиха да пропадат, като двамата успяваха да останат на местата си в двуколката. След това се обърнаха с главата надолу и продължиха да се въртят бавно, докато възвърнаха отново обичайното си положение. През това време Джим се бореше като луд, риташе въздуха с крака, но когато застана отново в предишната си позиция, каза с облекчение:

– Така е по-добре!

Дороти и Зеб се спогледаха учудено.

– Конят ти може ли да говори? – попита тя.

– Никога преди не съм знаел, че може – отговори момчето.

– Това бяха първите думи, които някога съм казвал – отговори конят, който ги беше чул, – и не мога да си обясня как така проговорих. В страшна беля ме забъркахте, не е ли така?

– Що се отнася до това, ние самите сме в същото положение – отвърна Дороти весело. – Но няма значение, нещо ще се случи съвсем скоро.

– Разбира се – измърмори конят, – и тогава ще съжаляваме, че се е случило.

Зеб потръпна. Всичко беше толкова странно и нереалистично и това беше причината да е толкова уплашен, защото не можеше да го разбере.

Пътниците бързо достигнаха до ярките цветни слънца. Когато минаха покрай тях, светлината беше толкова силна, че ги заслепи и те покриха лицата си с ръце, за да не ослепеят. Цветните слънца не излъчваха топлина и когато минаха покрай тях, горната част на двуколката закри много от пронизващите лъчи, така че можеха да отворят отново очи.

– Все някога трябва да стигнем дъното – отбеляза Зеб с въздишка. – Не можем да падаме вечно, нали?

– Разбира се, че не – отговори Дороти. – Намираме се някъде в средата на земята и е възможно скоро да достигнем другия ѝ край. Ама каква голяма пропаст, нали?

– Ужасно голяма! – отговори момчето.

– Достигнахме нещо – каза конят.

Когато чуха това, и двамата се надвесиха от двуколката и погледнаха надолу. Да, под тях имаше земя, която дори не беше много далеч. Но те се носеха много, много бавно. Толкова бавно, че вече не можеше да се нарече падане и децата имаха достатъчно време да си поемат въздух и да огледат наоколо.

Пред себе си видяха планини и равнини, реки и езера, много подобни на тези над повърхността на земята, но целият пейзаж беше пищно оцветен от пъстрите светлини от шестте слънца. Тук там имаше групи от къщи, които изглеждаха да са направени от прозрачно стъкло, защото блестяха много силно.

– Сигурна съм, че сме в безопасност – каза Дороти спокойно. – Падаме толкова бавно, че е невъзможно да се разбием на парчета, когато се приземим, а тази страна, към която пътуваме, изглежда красива.

– Но никога няма да се приберем вкъщи! – тежко въздъхна Зеб.

– О, не съм сигурна – отговори момичето. – Нека не се притесняваме за такива работи, Зеб. Сега не можем да си помогнем, както разбираш, а на мен винаги са ми казвали, че е глупаво да се притеснявам предварително.

Момчето се умълча, защото нямаше какво да каже при такава реч и съвсем скоро двамата бяха напълно завладяни от страните събития, които се случваха под тях. Изглежда, падаха към центъра на голям град, в който имаше много високи сгради със стъклени куполи и остри върхове. Тези върхове бяха като огромни остриета и ако паднеха върху някое от тях, имаше опасност да пострадат сериозно.

Конят Джим също беше видял тези върхове и ушите му бяха щръкнали от страх, докато Дороти и Зеб затаиха дъх в очакване. Но не, те се носеха бавно надолу към един широк, плосък покрив и спряха отгоре му.

Когато Джим усети твърда земя под себе си, краката на бедното животно така се разтрепериха, че той едва се задържа. Зеб веднага изскочи на покрива, но беше толкова непохватен и припрян, че ритна клетката за птици на Дороти, която се търколи и се катурна наопаки. От обърнатата клетка незабавно изпъля едно розово коте, седна върху стъкления покрив, прозя се и примигна с кръглите си очички.

– Охо! – възкликна Дороти. – Ето я Еврика.

– За първи път виждам розова котка – каза Зеб.

– Еврика не е розова, тя е бяла. Странната светлина ѝ придава този цвят.

– Къде ми е млякото? – попита котето, като гледаше Дороти в очите. –

Почти съм умряла от глад.

– О, Еврика! Ти говориш?

– Да, говоря! Аз говоря? О, чудо, май да. Не е ли странно? – попита котето.

– Нищо не е както трябва – каза Зеб сериозно. – Животните не говорят.

Но дори и старият Джим проговори, откакто започнахме да падаме.

– Не виждам какво не е както трябва – отбеляза Джим със сърдит тон. –

Поне не е по-зле от някои други неща. И какво ще се случи с нас сега?

– Не знам – отговори момчето, гледайки с любопитство около себе си.

Къщите в града бяха направени изцяло от стъкло, толкова чисто и прозрачно, че можеше да се гледа през стените като през прозорец. Под покрива, на който стоеше Дороти, успя да види няколко стаи, а дори ѝ се стори, че вижда някакви странни фигури, свити в ъглите им.

Съседният покрив имаше огромна дупка и пръснати стъкла навсякъде. Една от близките кули беше пречупена и те бяха струпани до нея. Други сгради на места бяха пукнати или имаха отчупени ъгли. Но вероятно са били много хубави преди тези събития да се случат и да развалят тяхното съвършенство. Багрите на дъгата от цветните слънца падаха меко върху Стъкления град и придаваха на сградите много деликатни, променящи се оттенъци, които бяха изключително красиви да се наблюдават.

Никакъв звук, освен този на собствените им гласове, не беше нарушил тишината, откакто странниците бяха пристигнали. Те започнаха да се чудят дали има хора, които да обитават този величествен град.

Изведнъж един мъж се появи през дупката на съседния покрив и излезе навън. Той не беше много едър, но беше добре сложен и имаше красиво лице – спокойно и ведро като от изящен портрет. Дрехите му прилягаха плътно и бяха великолепно оцветени в ярки нюанси на зеленото, които се меняха, когато ги достигаха лъчите, но не бяха напълно повлияни от тях.

Мъжът беше направил няколко крачки по стъкления покрив, преди да забележи присъствието на непознатите, но тогава спря внезапно. По спокойното му лице не се изписа нито страх, нито изненада, въпреки че би трябвало да е удивен и уплашен. След като погледът му спря за момент върху не дотам изящния кон, той тръгна бързо към най-отдалечения край на покрива, но с обърната назад глава и гледаше вторачено към странното животно.

– Внимавай! – извика Дороти, която забеляза, че красивият мъж не гледа къде стъпва: – Внимавай, защото ще паднеш!

Но той не обърна внимание на нейното предупреждение. Достигна ръба на високия покрив, стъпи с единия крак във въздуха и продължи да крачи така спокойно, като че ли е върху твърда земя.

Момичето, което беше много изненадано, изтича до ръба на покрива, надвеси се и видя мъжа да крачи бързо във въздуха към земята. Скоро той стъпи на улицата и изчезна през стъклената врата в една от стъклените сгради.

– Колко странно! – възкликна тя, поемайки си дълбоко дъх.